

Dar tinichigiul nu avea un cal să-i tragă
cărucioara și de aceea o trăgea el.

Văzând asta, Cara a strigat:

– Mi se pare că faci o muncă tare grea!

Unde ți-e calul?

– E o muncă grea, ai dreptate, a spus tinichigiul.

Dar nu am bani să cumpăr un cal.

În timp ce Cara se odihnea, pe drum
a apărut un om cu o cărucioară. Era un
tinichigiu. Umbla din loc în loc vânzându-și
ibricile, cămile, oalele și tingirile. Cărucioara
era plină cu tot felul de lucruri din metal și
făcea *clinc, clanc, clinc, clanc*, în timp ce
mergea poticnindu-se de-a lungul drumului.

Cara a spus:

– Trebuie să mă duc. Trebuie să-mi salvez sora!

Așa că bătrânul a sfătuit-o:

– Dacă trebuie să mergi acolo, ține minte
un lucru:

*Argintul și aurul or să te ajute
Argintul și aurul orajă o vor rupe*

Cara i-a mulțumit bătrânului îmbrăcat

în zdrențe.

A plecat mai departe, lăsându-l să-și
cârpească hainele pe marginea drumului.

La poalele dealului, au întâlnit un tânăr
chipeș, cu o trăsură strălucitoare.

– Eu eram tinichigiul fără cal, a spus el.
M-ai eliberat de farmecul vrăjitorului.

De îndată ce vrăjitorul a căzut, marele
castel s-a prăbușit, prefăcându-se în praf,
și toate vrăjile lui rele s-au rupt.

Cara și Molly mergeau încet pe deal ținându-se
de mână. La jumătatea drumului, au văzut un
tânăr frumos. Avea boldurile Carei în mână.

– Eu eram bătrânul pe care l-ai ajutat, a spus el.
M-ai eliberat de farmecul vrăjitorului rău.

